

Nummer 13

1. Juli 1919

68. Aargang

En Paasketale.

Af Præsident Charles W. Penrose.

Holdt i Tabernaklet i Salt Lake City Søndag den 20. April 1919.

Dette er det andet Møde, der bliver afholdt i Dag i Forbindelse med Liberty Stads-konference. Jeg var ikke i Stand til at være nærværende ved det første Konferencemøde, der blev afholdt i Formiddags i Assembly Hall, men jeg har hørt, at en udmærket Mand og Tone gjorde sig gældende ved Mødet, og at de Hellige lyttede til udmærkede Prædikener. Det er med en vis Grad af Frygtsomhed, at jeg fremstaar for at tale til denne Forsamling, og netop af den Grund, at det har været bekendtgjort, at jeg skulde tale ved dette Møde. Naar dette sker, føler jeg altid en vis undselig Frygtsomhed. Jeg er ganske vist vant til at tale til store Forsamlinger, men naar det ikke forud er bekendtgjort, at jeg skal tale, saa føler jeg ikke denne Svagthed saa meget. I Eftermiddag følte jeg i Sandhed Nødvendigheden af, at den Bøn, der blev opsendt ved Mødets Aabning, blev besvaret, og at ligeledes den ydmyge Henvendelse til Gud, der er indeholdt i den yndige Sang, vi lige har lyttet til, blev hørt af ham. Jeg sætter min Tillid til Herren, at han vil vejlede mig i Henseende til, hvad jeg skal sige i Eftermiddag. Jeg kommer ikke her med nogen skreven Tale. De Sidste-Dages Hellige, som kender mig, ved, at det ikke er min Skik at møde med forud trykte eller skrevne Taler, enten ved at købe dem eller tage dem fra en Bog, eller ved selv forud at skrive en Prædiken, for at samme kan lyde godt i Menneskenes Øren.

Lige saa snart jeg i min Ungdom annammede Evangeliet og var kaldet til at virke som Missionær, lærte jeg, at Herren fordrede af os, at vi „vedvarende skulde lægge os paa Hjerte det evige Livs Ord“, og

ikke, naar vi skal tale, indstudere en Tale og bestemme, hvad vi vil sige, i Stedet for at søge at blive vejledt ved den Helligaands Inspiration. Hans Tjenere skulde ikke bindes ved, at det fordreides af dem, at de i Henseende til Ordets Prædiken fulgte visse stive Regler. Jeg ønsker meget denne Eftermiddag, at Brødre og Søstre vil stænke mig deres ubelte Opmærksomhed, saa jeg rettelig maa kunne tale over det Emne, som Paaske-Søndag henleder vore Tanker til, nemlig Jesu Kristi herlige Opstandelse.

De Dekorationer, som findes omkring Talerstolen, symboliserer yndigt den Renhed og Hellighed, som særprægede Jesus af Nazaret, som vi tror var Kristus, Messias, den levende Guds Søn — i Aand og Legeme Faderens enbaarne Søn. Disse prægtige Blomsterdekorationer er fremdeles Symboler paa den Retfærdighed, som det er fordret, at de Hellige udviser, og som er omtalt i Johannes Aabenbaring, idet der staar skrevet, at Johannes saa mange af dem, som var forløste, klædte i hvide Klæder; og han modtog den Forklaring, at de hvide Klæder betegnede de Personers Retfærdighed, som bar dem, og betegnede, at disse Personer, billedlig talt, havde „vasket deres Klæder og gjort dem hvide i Lammets Blod“, nemlig ved Jesu udgydte Blods Kraft, idet det var forudbestemt før Jordens Dannelse, at Jesus Kristus skulde forløse Menneskene fra deres Synder, alle de, som troede paa ham og adlød hans Befalinger; som omvendte sig fra deres Synder og blev døbt til deres Synders Forlædelse; thi, som Daabsvandet flyder over Legemet af den Person, som bliver døbt med Reddyppelsens Daab i Jesu Kristi vor Herres Navn, saa renses det fra Syndens Besmittelse og bliver en Jesu Discipel; og ligesom Kristus opstod fra Graven i Herlighed, saa skal ogsaa de, som begravnes i Daabsvandet, opstaa af Vandet og vandre „i et nyt og helligt Levnet“, og derved blive værdige til efter Legemets Død, naar Opstandelsens Dag kommer, at blive delagtiggjorte i en herlig Opstandelse. Ved Daaben bliver vi ligesom indpodede i Livets Træ og bliver Part af Kristi Legeme. Mit Sind er saaledes denne Paaske-dags Eftermiddag ganske naturlig ledet til at overveje Opstandelsens Principper og de herlige Forjættelser, der er givne Kristi Efterfølgere.

Paaske-søndag bliver betragtet som en Festdag, paa hvilken vi skulde tilbede Gud i Jesu Kristi Navn og mindes Kristi Opstandelse fra de døde paa en Søndag, der tilnærmelsesvis svarer til vor Paaske-søndag. Festlighederne, der er knyttede til Paasten, er ikke ganske af kristelig Oprindelse. Paa tilnærmelsesvis det samme Tidspunkt, vi nu holder Paaskefest, samledes mange af Oldtidens Hedningefolk i offentlig Forsamling for at højtideligholde Foraarets Tilbagekomst, og de dekorerede deres Templer og Huse, hvor de forsamledes, med nyudsprungne Blomster og Løvgrene, og de ugifte Piger var klædte i hvide Dragter for at repræsentere Dyden og den rene Livsvandel, som skulde blive iagttaget af de, som troede paa en almægtig Gud. For saa vidt var altsaa Festen af en ideel Natur.

Ved det store kirkelige Raadsmøde i Nicæa i Konstantin den stores Tid blev det bestemt, hvilken Søndag i Foraars-tiden der skulde være

Paaskeføndag. Den gældende Regel blev, at Paaskeføndag skulde være „den første Søndag efter Juldmaane, efter Foraarsjævndøgn“. Paaskeføndag hører til de skiftende Festsdage og bliver bestemt efter denne Regel.

Kristus var korsfæstet paa en Fredag og blev begravet samme Aften i Graven, som Joseph fra Arimatæus havde ladet udhugge i en Klippe, og hvor endnu ingen nogen Sinde var lagt. Paa den tredje Dag, tidlig om Morgenen, gik nogle af hans Disciple til Graven, men først af alle kom nogle af de hellige Kvinder, som vi læser om, til Stedet, hvor han var begravet, men de fandt ikke Jesu Legeme. Disse hellige Kvinder erklærede, at de havde haft et Besøg af Engle, som sagde til dem, at Jesus var opstanden, og som bad dem om at give Apostlene Bæstendelse desangaaende, af hvilke Peter og Johannes snart efter ogsaa kom til Graven og fandt den tom. Graven var, som sagt, udhugget i en Klippe af Joseph af Arimatæus, en af Kristi Disciple, som bad Pilatus om Tilladelse til at nedtage Jesu Legeme fra Korset og besørge Begravelsen af samme. Jeg vil ikke ved denne Lejlighed bringe eder i en Sindsstemning, der ikke harmonerer med de Glædesfølelser, der knytter sig til Paaskehøjtideligheden, ved at omtale i Enkeltheder Jesu Kristi Lidelser, hans Angst i Getsemane Have, da han svædte Blodsdråber, idet alle Menneskers Synder var lagte paa ham. Han bar vore Synder og Overtrædelser, og for vor Skyld ofrede han sit Liv, for at vi kunde leve. Jeg ønsker ikke i Enkeltheder at omtale Kristi Lidelser og Død, idet han blev naglet til et Kors med Spiger gennem sine Hænder og Fødder, eller, at en romersk Soldat efter hans Død kastede et Spyd i hans Side, hvoraf der udflod Blod og Vand. Alle de Lidelser, som Jesus led, var saa store, at, før de var tilende, han udraabte: „Min Gud, min Gud, hvorsfor har Du forladt mig?“ Men han udbrød igen: „Fader, i dine Hænder befaler jeg min Aand“, og dermed bøjede han sit Hoved og udgav Aanden.

Jesu Kristi lemlestede Legeme blev, efter at det var nedtaget af Korset, førend det var nedlagt i Klippe-Graven, „bundet i Linskæder med de vellugtende Urter“, som Jødernes Skif var at stede sig til Forde, og Kvinderne, som gik til Graven tidligt om Morgenen paa den tredje Dag — Dagen efter Jødernes Sabbat — lige før Daggry, bragte vellugtende Urter, som de havde beredt, for at anbringe dem i Graven; og de saa, at Legemet var ikke der. Da Disciplene kom dertil, saa Peter nogle af Linskæderne, som Kristus havde været ifklædt, foldet sammen inde i Graven; men det vigtige Punkt er dette, at Kristi Legeme var ikke i Graven, thi han var opstanden. Naturligvis, vi kan læse i en af Beretningerne, at Farisæerne bestak de romerske Soldater, som skulde bevogte Graven; de betalte disse for at sige den snedigt udtænkte Usandhed, at Kristi Disciple var kommet hemmelig og stjaalet hans Legeme.

J vil finde i det nye Testament, at hver af Evangelisterne Matthæus, Markus, Lukas og Johannes beretter angaaende Kristi Opstandelse, og hvad der stod i Forbindelse dermed. Lukas skriver desangaaende til sin Ven Teofilus. Lukas skrev ogsaa til Teofilus en udførlig Beretning angaaende, hvad Kristi Apostle i Henhold til hans egen Kundskab

havde udført efter Kristi Himmelfart. Denne Beretning er kaldet Apostlenes Gerninger. Disse Mænd meddeler de historiske Enkeltheder, som de forstod dem, og de meddelte angaaende, hvorledes Jesus var opstanden og viste sig for sine Apostle og Disciple. Han tilkendegav sig først for en af de hellige Kvinder ved Navn Maria Magdalene. Johannes beretter:

„Men Maria stod udenfor ved Graven og græd. Som hun nu græd, fignede hun ind i Graven, og hun ser to Engle sidde i hvide Klæder, en ved Hovedet og en ved Fodderne, hvor Jesu Legeme havde ligget. Og de siger til hende: „Kvind! hvorfor græder du?“ Hun siger til dem: „Fordi de have taget min Herre bort, og jeg ved ikke, hvor de have lagt ham.“ Da hun havde sagt dette, vendte hun sig om, og hun ser Jesus staa der, og hun vidste ikke, at det var Jesus. Jesus siger til hende: „Kvind! hvorfor græder du? hvem leder du efter?“ Hun mente, det var Havemanden, og siger til ham: „Herre! dersom du har baa-ret ham bort, da sig mig, hvor du har lagt ham, saa vil jeg tage ham.“ Jesus siger til hende: „Maria!“ Hun vender sig om og siger til ham paa Hebraisk: „Rabbuni!“ hvilket betyder Mester. Jesus siger til hende: „Rør ikke ved mig, thi jeg er endnu ikke opfaren til min Fader; men gaa til mine Brodre og sig dem: Jeg farer op til min Fader og eders Fader og til min Gud og eders Gud.“ (Joh. Evang. 20: 11—17.)

Maria adlød Befalingen og forkyndte Disciplene, hvad den opstandne Herre havde sagt hende. Kristus viste sig derefter for sine Disciple ved forskellige Lejligheder siden efter. Et af disse Tilfælde er udførligere omtalt af Lukas, men ogsaa af Markus og Johannes. Det berettes, at ved en vis Lejlighed, da Apostlene og de, som vare med dem, var forsamlede — en af Apostlene havde apostaseret, nemlig Judas, som forraadte Jesus til Døden — kom Jesus i deres Midte, i det øvre Værelse, hvor de var, skønt Døren var lukket. Lukas beretter, at medens de to Disciple, som Kristus havde tilkendegivet sig for, da de gik til Emaus, fortalte de forsamlede Apostle og Disciple desangaaende, stod han selv midt iblandt dem. Vi læser:

„Men medens de talte dette, stod han selv midt iblandt dem; og han siger til dem! „Fred være med eder!“ Da forskrækkedes de og betoges af Frygt og mente, at de saa en Aand. Og han sagde til dem: „Hvorfor ere I forskædede? og hvorfor opstiger der Tvivl i eders Hjerter? Ser mine Hænder og mine Fodder, at det er mig selv; søler paa mig og ser; thi en Aand har ikke Rød og Ven, som I se, at jeg har.“ Men da de af Glæde herover endnu ikke kunde tro og undrede sig, sagde han til dem: „Habe I her noget at spise?“ Og de gave ham et Stykke af en stegt Fisk. Og han tog det og spiste det for deres Dje.“ (Luk. Evang. 24: 36—43.)

Hvorfor gjorde Kristus dette? Det fremgaar af Beretningen, at Kristus gjorde dette for at forviise de tilstedeværende Apostle og Disciple om, at han var tilstede i Legemet. Vi læser videre:

„Men Thomas, hvilket betyder Tvilling, en af de tolv, var ikke hos dem, da Jesus kom. De andre Disciple sagde da til ham: „Vi have set Herren.“ Men han sagde til dem: „Uden jeg saar set Naglegabet i hans Hænder og stikker min Finger i Naglegabet og stikker min Haand i hans Side, vil jeg ingenlunde tro.“ Og otte Dage efter vare hans Disciple atter inde, og Thomas med dem. Jesus kommer, da Dørene vare lukkede, og han stod midt iblandt dem og sagde: „Fred være med eder!“ Derefter siger han til Thomas: „Ræk din Finger hid, og se mine Hænder, og ræk din Haand hid, og stik dem i min Side, og vær ikke vantro, men troende!“ (Joh. Evang. 20: 24—27.)

Jeg nævner disse Begivenheder for Sammenligningens Skyld. I har rimeligvis alle læst disse Beretninger vedrørende Kristi Opstandelse og hvad dermed staar i Forbindelse — hvis ikke, burde I læse dem, som de findes optegnede af de fire Evangelister, Mathæus, Markus, Lukas og Johannes i de sidste Kapitler af deres evangeliske Beretninger. I vil udfinde, at disse forstellige Begivenheder, som Evangelisterne omtaler, kan have fundet Sted i den Rækkefølge, de er omtalte, kun, at en af Evangelisterne beretter een Ting, ellere en Tildragelse, og andre ofte delvis andre Tildragelser. Men de bærer alle Vidnesbyrd om den samme store Sandhed, og hvad er dette? Det er den store og herlige Sandhed, at Jesus, som hang paa Korset, og som, før han udaandede, befalede sin Aand i Faderens Hænder, opstod fra de døde og viste sig for sine Disciple i Legemet, med Mærkerne af Naglegabene i sine Hænder og Fødder, og Sphæmærfket i sin Side. Han kom synlig til sine Disciple efter sin Opstandelse for at overbevise dem om, at han var opstaaet fra de døde og havde fuldbyrdet, hvad han havde erklæret for dem, han skulde fuldbyrde, da han vandrede omkring med dem og belærte dem angaaende Saliggørelsens Plan.

Læs det femte Kapitel af Johannes Evangelium, men i Særdeleshed de Vers, som vedrører Opstandelsen, idet Kristus erklærer, at hans Fader havde givet ham Magt til ikke alene at udføre de Mirakler, de havde set ham udføre, men ogsaa at levendegøre, hvem han vilde. Han siger:

„Ligesom Faderen oprejser de døde og gør levende, saaledes gør ogsaa Sønnen levende, hvem han vil.“

Han sagde i Forbindelse med denne Erklæring:

„Undrer eder ikke herover; thi den Time kommer, paa hvilken alle de, som ere i Gravene, skulle høre hans Røst, og de skulle gaa frem, de, som have gjort det gode, til Livets Opstandelse, men de, som have gjort det onde, til Dommens Opstandelse.“ (Se Joh. 5 : 21—29.)

Hvad mente Kristus med disse Udtalelser? Han ønskede, at de skulde forstaa, at ved hans Opstandelse fra de døde kom Opstandelsens Kraft ethvert Menneſte tilgode, de flette og mindre flette saa vel som de gode. Alle, gamle og unge, Jøder og Hedninger, Trælle og fri, skulde blive opvakte fra de døde. Dette var Kristi Lære, og han gentog denne sin Forkyndelse. Læren om Opstandelsen er en af de fundamentale Lærdomme, knyttet til de Kristnes Tro, som I vil se ved at læse det første og andet Vers i det 6. Kapitel af Brevet til Hebræerne. Evangeliets første Principper og Læren om Opstandelsen og Guds Dom er der fremholdt som fundamentale evangeliske Lærdomme.

Vel, vil somme sige; vi forstaar dette; vi forstaar dette! Men Punktet, som jeg nu ønsker at fremholde vedrører en af de grundsaalste Lærdomme, som forkyndes i disse sidste Lieder. Det er lært af mange saakaldte kristne Prædikanter, at de dødes Opstandelse ikke betyder Legemets Opstandelse. De argumenterer som saa: „Ja, der er en Opstandelse, men dette betyder ikke Legemets Opstandelse fra Graven. Det betyder ikke, at vort Legeme efter Døden skal opstaa og blive synlig og

følbar som nu. Med Ordet Opstandelse menes Menneskeaaendens Opstandelse fra Legemet og Ophøjelse til evigt Liv." Slik Fortolkning og Bortforklaring af Ordet „Opstandelse“ er en af de fjætteste Lærdomme, der bliver forkyndt i disse sidste Tider. Der er nogle, som gaar saa vidt, at de siger, at det er aldeles umuligt, at Legemet kan opstaa. Og denne Paastand udgives for at være videnskabelig Sære. Men virkelig Videnskab mener noget, som kan bevises, og ikke alene en Anskuelse eller Ide; ikke alene en udtænkt Teori, men noget, som er positiv og bevisselig vis. Det bliver erklæret af nogle af de største Videnskabsmænd, Talere og Filosofer i vore Dage, at, medens de er komne til den Tro, at Menneskets Aand, eller Menneskets Sjæl, som de siger, kan eksistere efter Døden, benægter de, at det menneskelige Legeme atter vil blive levendegjort. De siger, at dette er modstridende Videnskaben og modstridende sund Fornuft. Jeg læste for nogle saa Dage siden nogle Udtalelser af Sir Oliver Lodge i en af hans Bøger, kaldet: Science and Immortality (Videnskab og Udødelighed). I det han taler om Legemets Atomer, siger han, Side 146:

„Enhver Formodning om, at disse Atomer en Gang i Fremtiden vil blive samlede og gensorene med den umaterielle, fraskilte aandelige Part, for igen at udgøre et Menneske, lig det levede her paa Jorden, og forevigt være forbunden, enhver Anskuelse af den Slags — skønt uheldigvis troet, eller i det Mindste lært, af een stor Afdeling af den kristne Kirke — er en beklagelig Overtro, under hvis Indflydelse desværre endnu mangfoldige Mennesker er, endog saa mange blandt de oplyste Samfundslag... Det er formeget at forvente, at Menneskene hurtigt skal komme bort fra sli, gammel Overtro.“

Oliver Lodge er en meget lærd Videnskabsmand. Han er bleven saa bekendt i England gennem hans Taler og literære Virksomhed, at han er bleven ophøjet i Adelsstanden, og bliver derfor nu tituleret »Sir«. Tidligere i sit Liv troede han ikke paa et Liv efter Døden, men han har nu lært lidt af de Erfaringer, han har haft, og han tror nu paa de i Mennesket iboende aandelige Elementers Eksistens efter Døden, dog kun, for saa vidt Mennesket her i Livet har opnaaet en vis høj Grad af Intelligens og Forstaaelse af aandelige Spørgsmaal, og dets Karakterudvikling har været særlig udmærket, idet det individuelle Menneske stedse har haft høje og ædle Formaal for Dje. Oliver Lodge har dog ikke nærmere defineret, hvad han mener med, at disse i Mennesket iboende aandelige Elementer kan eksistere efter Døden, og hans Indrømmelser har ingen væsentlig Betydning, efter som han, saa vidt man kan skønne, i hvert Fald ikke tror, at den i Mennesket iboende Aand er en selvstændig organiseret Personlighed, der efter Døden kan fortsætte det personlige Liv. Han tror med andre Ord ikke, at de aandelige Livskræfter kan være organiserede, saa som vore Legemer er det, men Menneskets Livsaande er nærmest givet os som ved et Aandepust fra det universale aandelige Livsvæld.

Det er sliige Lærdomme, vi Sidste-Dages Hellige bekæmper. Det var

flige falske Teorier, Kristi Apostle fordem stred imod, idet de forkyndte Kristi Opstandelse fra de døde og forkyndte, at alle Mennesker, som troede paa ham og adlød hans Evangelium, skulde modtage en herlig Opstandelse, og det var derfor de maatte lide; og mange af dem maatte lide Martyr døden, fordi de forkyndte disse evige Sandheder.

Hvis der var Tid dertil i Estermiddag, kunde jeg tage det ny Testament og læse for eder, hvad Lukas skriver i sin Beretning om Apostlenes Gerninger, vedrørende, hvad Peter og Paulus og Jakob og Johannes prædikede, og hvorledes disse Apostle mandigt bar Vidnesbyrd om Vissheden af de dødes Opstandelse. Det var dette Vidnesbyrd, som bragte dem i Konflikt med Jøderne, det vil sige, med visse blandt dem, særlig Sadducæerne, der ikke vilde tro paa Legemets Opstandelse. Fari-sæerne troede derimod paa Opstandelsen. De forstod ikke, hvorledes Opstandelsen blev muliggjort; men de troede ikke desto mindre paa Princippet. Med Hensyn til Paulus, da læser vi i det 23. Kapitel af Apostlenes Gerninger, at han, da han blev fængslet, forsvarede sin Forkyndelse om Menneskets Opstandelse fra de døde, og han siger, at det var paa Grund af denne hans Forkyndelse, at han ved sin Beslighed var bleven fængslet og ført for Raadet.

Vi Medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige forkynder Jesu Kristi Opstandelse fra de døde. Vi bevidner, at Kristus opstod i Overensstemmelse med Kristi Tjeneres Vidnesbyrd fordem. At Jesus Kristus virkelig opstod fra de døde, er bevidnet af de fire Evangelister, Mathæus, Markus, Lukas og Johannes. Apostlene vidnede, at de havde set Jesus efter hans Opstandelse og følt hans Legeme, hvorfor de vidste, at Jesus var opstanden, menende, at hans Aand og Legeme var genforenede. Apostelen Peter skriver angaaende Kristi Opstandelse og angaaende, hvor han i Aanden havde været efter sin Død paa Korsset. Jesus talte til den ene af Røverne, der var forskæftet sammen med ham, og som havde irettesat den anden Røver, fordi denne haanende havde sagt til Jesus: „Er du Kristus, da frels dig selv og os!“ Jesus sagde til den førstnævnte Røver: „Sandelig siger jeg dig, i Dag skal du være med mig i Paradis.“ (Luk. 23 : 43.)

Efter Jødernes Tro gif de troende og gode efter Døden til Paradiset eller „Abrahams Skød“, men de onde gif til Hades eller Sheol (forskellige Navne, men betegnende samme Sted, og hvilke Navne har været oversatte med Ordet Helvede). Denne Lære var sand. Peter omtaler visse afdøde Mænds Opholdssted, idet han siger:

„Ehi ogsaa Kristus led een Gang for Synder, en retfærdig for uretfærdige, for at han kunde føre os hen til Gud, han, som led Døden i Kødets, men blev levendegjort i Aanden, i hvilken han ogsaa gif bort og prædikede for Mændene, som vare i Forvaring, som fordem vare genstridige, den Gang Guds Langmodighed ventede i Noas Dage, medens Arken byggedes, i hvilken nogle faa, nemlig otte Sjæle, bleve frelst gennem Vand, hvilket nu ogsaa frelser eder i sit Modbillede som Daab.“ (Peters første Brev 3 : 18—21.)

Peter skriver saaledes angaaende den Tid, der forløb mellem Kristi Død paa Korsset og hans Opstandelse. Læs fremdeles Signelsen om den rige Mand og Lazarus, som Jesus fremsatte, og i hvilken Menneskenes

Opholdssted mellem Døden og Opstandelsen omtales. (Lukas 16 : 19—31.) Ved at læse denne Bignelse vil I faa en fuldere Forstaaelse desangaaende, idet Bignelsen kaster lidt mere Lys paa Spørgsmaalet. I Henhold til Apostelen Johannes' Vidnesbyrd, som gives i hans Aabenbaring — hvilken Aabenbaring han havde paa Den Patmos — saa han Jesus og hørte ham erklære, at han havde „Dødens og Helvedes Nøgler“, og Jesus tilkendegav for ham Opstandelsen, som skal komme. Vi læser:

„Og jeg saa Troner, og de satte sig paa dem, og Dommermagt blev givet dem; og jeg saa deres Sjæle, som vare halshuggede for Jesu Vidnesbyrd og for Guds Ords Skyld, og dem, som ikke havde tilbedet Dyrret eller dets Billede og ikke havde taget Mærket paa deres Pande og paa deres Hoand; og de bleve levende og bleve Konger med Kristus i tusinde Aar. De øvrige af de døde bleve ikke levende, førend de tusinde Aar vare til Ende. Dette er den første Opstandelse. Salig og hellig er den, som har Del i den første Opstandelse; over disse har den anden Død ikke Magt, men de skulle være Guds og Kristi Præster og skulle være Konger med ham i de tusinde Aar.“ (Joh. Aabenb. 20 : 4—6.)

Vi læser fremdeles:

„Og jeg saa de døde, de store og de smaa, staaende for Tronen, og Bøger bleve aabne; og en anden Bog blev aabnet, som er Livets Bog; og de døde bleve dømt efter det, som var skrevet i Bøgerne, efter deres Gerninger. Og Havet afgav de døde, som vare i det; og Døden og Dødsriget afgav de døde, som vare i dem, og de bleve dømt, hver efter sine Gerninger.“ (Joh. Aabenb. 20 : 12—13.)

Det fremgaar af Johannes' Beretning, at han saa i Synet, at Kristus havde „Dødens og Helvedes Nøgler“. I Tiden mellem hans Død og Opstandelse udførte han den vigtige Mission, jeg har omtalt; thi han havde „Dødens og Helvedes Nøgler“; og han opstod fra Graven og viste sig i sit opstandne Legeme for sine Apostle og Disciple. Han viste sig mange Gange for sine Disciple efter sin Opstandelse, for de hellige Kvinder, jeg har omtalt, og for Apostlene og mange andre af hans Disciple, ja, den ene Gang efter den anden i Løbet af de 40 Dage, der forløb mellem hans Opstandelse og Himmelfart. Derom læser vi i det første Kapitel af Apostlenes Gerninger. Han var særskilt sammen med sine Apostle og belærte dem angaaende den evangeliske Gerning, de havde at udføre, og angaaende, at de skulde oppebie Modtagelsen af den Helligaands Gave og Kraft, efter „Faderens Forjættelse“, hvilken store og herlige Forjættelse blev opfyldt paa Pinsefestens Dag. Den opstandne Kristus belærte Apostlene om deres Pligter, og det siges i Pauli Brev til Efeserne, i det fjerde Kapitel, at, da han opførte til det høje, bortførte han Fanger og gav Menneffene Gaver. Vi læser:

„Derfor hedder det: „Da han opførte til det høje, bortførte han Fanger og gav Menneffene Gaver. Men dette: „Han opførte“, hvad er det, uden at han ogsaa nedførte til Jordens nedre Egne. Han, som nedførte, han er ogsaa den, som opførte højt over alle Himlene, for at han skulde fylde alle Ting. Og han gav nogle som Apostle, andre som Profeter, andre som Evangelister, andre som Hyrder og Lærere, til de helliges fuldkomne Beredelse, til en Tjenestegerning, til Kristi Legemes

Dpbyggelse, indtil vi alle naa til Enheden i Troen paa og Erkendelsen af Guds Søn, til Mands Modenhed." (Ef. 4: 8—13.)

I fyrrethve Dage var Kristus saaledes sammen med sine Apostle og øvrige Disciple og belærte dem angaaende Dpbyggelsen af hans Kirke, saa de kunde vide, hvorledes de skulde udføre hans Befalinger efter hans Vortgang fra dem.

Vi har saaledes i den hellige Skrift de Vidnesbyrd, jeg har omtalt, vedrørende Jesu Kristi Opstandelse. Vi læser ligeledes i Mormons Bog desangaaende, nemlig i Beretningen om Jesu Kristi Besøg i hans opstandne Legeme til Nephiterne, der lever paa dette vestlige Fastland (Amerika). Disse Nephiter var Esterkommere af Vahi, der, sammen med den Koloni, han ledte, var bragt over til vor Verdensdel 600 Aar før Kristi Fødsel, og hvilket Folks Historie findes i Mormons Bog. I denne Beretning meddeles vi om Kristi Besøg til disse Folk, hvilken Begivenhed var forudsagt af Profeter, der forud havde virket blandt Folket. Vi læser, at Kristus aabenbarede sig for disse Folk og viste dem Saar-Arrene i sine Hænder og Fødder og i sin Side, og at han oprettede sin Kirke blandt dem og valgte tolv Disciple til at lede det evangeliske Arbejde paa dette Fastland. Han sagde til dem, at han havde endnu andre Faar, som ikke var af denne Flok, at besøge, nemlig de bortførte ti Stammers Folk. Her gives et andet Vidnesbyrd om, at Jesus af Nasaret, som havde lidt Døden paa Korset, var opstaaet fra de døde — menende, at hans affjælede Legeme blev levendegjort, da hans uødelige Land vendte tilbage til det paa den tredje Dag efter hans Korsfæstelse.

(Fortsættes.)

Missionshuset i København i Fære.

Paa Vest- og Nordsiden af Missionshuset findes et stort Tømmeroplag, tilhørende en Hr. Mottlaus, der driver en udstrakt Tømmerhandel. Tømmer og Brædder af alle Slags ligger opstablet tæt op til Missionshusets nordre Ende, hvor der tillige fandtes et stort Værkstedskur. Torødag Formiddag den 19. Juni, mellem Kl. 9—10, udbrød der en hæftig Ild i det nævnte Skur, og et Øjeblik efter slog høje Flammer ud gennem Taget og slittede sig op ad Muren paa Missionshuset. Ilden bredte sig straks til en stor Stabel af tørre Brædder, men ved Brandvæsenets hurtige Ankomst og dets ihærdige Arbejde blev Ilden, der truede med at lægge Tømmeroplaget i Aske, og truede de omliggende Bygninger, indbefattet Missionshuset, dæmpet i Løbet af en Times Tid.

Vi er alle taknemmelige til Herren for, at Ilden blev dæmpet saa hurtigt, og at Missionshuset blev sparet.

— Fantasisofstre er værdiløse, hvis de ikke har Livets nøgne Virkelighed som Grundlag og Udgangspunkt.

Tænk paa de gamle og svage.

Bed Indgangen til en af Stiftelserne for ældre Mennesker i Danmarks Hovedstad, findes følgende smukke Sætninger, malet med store Bogstaver paa Væggen:

„Saalænge fuldt man bruge kan de Kræfter, man blev givet,
med Lyft man trodjer Tidens Tand og tumler sig i Livet.
Men minder Ald'ren sig saa smaat, bli'r Haand og Hoved trætte,
da priser man et Hjemsted godt — et smukt og sundt som dette.“

Blandt de mange ypperlige Institutioner, der findes saa vel i Hovedstaden som i Danmarks Provinser, er det med stor Tilfredshed, man lægger Mærke til den Omhu, det danske Folk gennem Autoriteterne lægger for Dagen overfor de ældre og svage i Samfundet, og for disse Kærligheds-handlinger fortjener det danske Folk stor Ros, samt deres særskilte Tak, som nyder godt af samme. Da der for de almindelige Stiftelser's Vedkommende ikke tages Hensyn til Stand, Stilling eller Trosbekendelse, kan fattige og svage fra alle Samfundsklasser nyde godt af et saadant Hjem's Hygge.

Bed forstellige Vejligheder har vi aflagt Besøg hos en eller anden Søster eller Broder, der har sit Ophold i et saadant Hjem, og vi har frydet os paa deres Vegne ved at erfare disse Søstendes Tilfredshed og Taknemmelighed for det gode Hjem, de kan opholde sig i og udhviler sig i paa Livets Afsten. Vi føler os forvisjede om, at vor himmelske Fader ser med Velbehag paa alle de af Offentligheden og af private udviste Kærligheds-handlinger, der kommer de fattige og de gamle og svage til Gode, og i sin egen Tid og paa sin egen Maade vil han belønne ethvert Folk, der ikke glemmer de mindre heldigt stillede i Livet.

Det er ligeledes med stor Tilfredshed, vi lader Tanken dvæle ved de forstellige Organisationer, der findes i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, og at der blandt disse Organisationer findes en, hvis Opgave netop er at komme alle de gamle og svage til Hjælp, nemlig den kvindelige Hjælpeforening. Den meget vigtige Gerning, som er overladt til vore virksomme og ihærdige og erfarne Søstre i de kvindelige Hjælpeforeninger, bliver tilvisse varetaget med moderlig Omhu af disse her i Norden, og det er meget glædeligt at lægge Mærke til den store Interesje, de kvindelige Hjælpeforeninger lægger for Dagen for at yde de trængende en lille Hjælp, samt ogsaa med at besøge Medlemmerne i deres Hjem.

Det er med stor Interesje, vi har gennemset den samlede Aars-rapport for Kirkens kvindelige Hjælpeforeninger i hele Verden for Aaret 1918, sendt os fra disse Foreningers Hovedbestyrelse i Zion. Det er store Summer, denne Forening har mellem Hænder i Løbet af Aaret, og dette udviser, at som et Folk har de Sidste-Dages Hellige Tanken henvendt til de gamle og svage i deres Midte. Ifølge Rapporten var der indkommet ved Bidrag og paa anden Maade i Aaret 1918 omtrent

1,244,860 Kroner, og udgivet i samme Tidrum omtrent 781,132 Kr., medens der for en Del af det tiloversblevne Beløb var indkøbt Hvede til Foreningens Forraadskamre. I Bestyrelsen for denne Organisation, der har sine Afdelinger saa vel i Zion som i de forskellige Missioner i Verden, findes der 6,511 Søstre, der har Overopsyn med Foreningerne. Af Værerinder, hvis væsentligste Gerning er at besøge Medlemmerne i deres Hjem, er der 13,795, og Medlemsantallet bestod ved Slutningen af Aaret 1918 af 24,990 Søstre, ialt en Hjælpearme paa 45,296. Over Arbejdet, som Foreningen udfører, holdes der nøjagtig Regnskab. Der har saaledes, sammenlagt, været tilbragt 42,380 Dage hos de syge.

Der var aflagt 87,858 specielle Besøg hos syge, og 85,273 almindelige Besøg. 5,138 Familier havde modtaget Hjælp. Foreningen havde klædt 2,967 Lig. Foruden dette Arbejde var der, sammenlagt, i Aaret 1918 udført 26,899 Dages Arbejde i Herrens Templer i Zions Land. Arbejdet, der udføres i de nævnte Templer, og som særlig staar i Forbindelse med hellige Ordinancer vedrørende de Dødes Forløsning, siger Profeten Joseph Smith, „er det herligste af alle Principper, som henhører til det evige Evangelium“.

Til vore opofrende Søstre her i Norden vil vi sige: Det er i Sandhed et herligt Arbejde, I er delagtige i, og som I kan glæde eder ved er indbefattet i den givne Rapport, med Undtagelse af Tempelarbejdet, der er udført af Søstrene i Zion. Tænk dog ingenlunde, at alt det gode, I har udført ved dette Kærlighedsarbejde, der henhører til eders Virksomhed, findes optegnet paa Papiret, men husk, at:

„Hver liden Sorg, som til Glæde du vendte,
Hvert lidet Ord, som du talte i Tro,
Lever og blomstrer, om selv vi er glemte,
Bygger fra Jorden til Himlen en Bro.“

Lad os fremdeles erindre Pauli opmuntrende Ord til Galaterne:

„Men naar vi gøre det gode, da lader os ikke blive trætte; thi vi skulle og høste i sin Tid, saafremt vi ikke give tabt.“ (Gal. 6 : 9,10.) Derfor, „lader os gøre det gode mod alle, men mest mod Troens egne“. Lad os alle værdsætte det herlige Arbejde, som udføres af den kvindelige Hjælpeforening, der blev stiftet af Profeten Joseph Smith den 24. Marts 1842, til stor Velsignelse for de gamle og svage, og hvilken Forenings Virksomhed og Indflydelse er til stor Velsignelse for hele Kirken, ja, for det hele Samfund.

Hans J. Christiansen.

— Den tænker klarest, som erkender Guds Tilværelse, og den er viftest, som adlyder hans Befalinger.

— Livets Vej er Selvforsjælsens Vej.

Brev fra forhenv. Konferencepræsident F. F. Samuelsen.

(Ombord paa Passager-Damperen „Frederik VIII“.)

Den 2. Maj 1919.

Missionspræsident Hans J. Christiansen.

Kære Broder!

Endnu en lille Hilsen, forinden vi kommer uden Forbindelse med Europa. Vi har haft en storartet Rejse, saa vidt vi er komne. Vi har nu været i Kristiania og hilst paa Præsident Blomman og Ældste Fred. L. Petersen, der virker i Kristiania Konference. Disse Brødre havde faaet Tilladelse til at gaa ombord. Vi var sammen et Par Timer, og det var meget interessant at samtale med dem. Broder Blomman var en af de første Missionærer, vi lærte at kende i 1892, og vi annammede Jesu Kristi sande Evangelium den 21. Decbr. samme Aar.

Vi er Herren meget taknemlige for, at alt har forment sig saaledes, at vi nu kan rejse hjem for at udføre den Mission, som vore heden-gangne Slægtninge sikkert med Længsel har ventet, vi skulde udføre for dem i Herrens Tempel.

Det var et meget bevæget Øjeblik, da jeg skulde sige Farvel til vore kære Søstende og Venner i Aarhus. Da Skibet fjærned sig fra Skibsbroen, lød deres hjertelige Tilraab til os. Der var flere Hundrede Menneſter tilstede ved Afrejsen for at byde os Farvel. . . .

Ja, kære Broder, det er interessant at se tilbage paa et langt, af-vekslende Liv, hvor man har haft Lejlighed til at gøre noget godt. Det var interessant at høre f. Eks., da en Mand fra Statsbanerne stod frem og bar Vidnesbyrd om, at jeg i min Egenſtab af Bestyrelsesmed-lem i Sparekassen havde været med til, at mindst 2000 Arbejdere havde faaet deres selvstændige Hjem derved, at jeg havde anbefalet dem til det første Laan. Af alle de Farvel, vi ved Afrejsen vekslede med vore kære kødelige Brødre og Søstre og Venner, var intet saa svært som dette, at sige Farvel til Dem, kære Broder, og til de øvrige Brødre paa Kontoret. Evangeliets Vaand sammenbinder mere end kødelige Vaand; jeg har saa ofte sagt dette i mine Taler, og nu har jeg mere end forhen erfaret Rigtigheden heraf.

En hjertelig Hilsen til alle Søstende fra hele Familien.

Deres trofaste Ven og Broder

F. F. Samuelsen.

Atlantehavet, den 12. Juni 1919.

Om nogle saa Timer vil vi have naaet New-York efter at have haft en behagelig Overrejse. Jeg skal nu skrive en kort Beretning om vor Rejse.

Efter at have forladt Kristiania naaede vi Horten Kl. 7 og laa stille til Kl. 12 paa Grund af Minesøen i Nordsoen, saaledes at vi først naaede derud, da det blev lyst. Det første Brev vilde vi have sendt fra Kristianssand, men vi fik ingen Forbindelse med Byen, saa nu bliver de begge affendte fra New York.

Vi har haft godt Vejr det meste af Tiden, men et Par Dage har det været stærkt Blæst, saa vi blev rystede sammen. Vi har dog ikke været søyge og har kunnet nyde alle Maaltider, der har været serveret. Kisten er ganske udmærket. Der er en hel Del Nordmænd ombord. . . .

Vi har en Time om Formiddagen og en Time om Eftermiddagen et 8-Mands Hornorkester, og om Aftenen fra 8—9 et Strygkeorkester. Der findes et Klaver paa første og anden Klasse til fri Afbenyttelse for alle, som kan spille. Selv paa tredje Klasse er der en Times Musik fra 4—5. Alt er meget komfortabelt indrettet.

Vi har under hele Rejsen haft en Trykkesfølelse ved, at vi under Deres Hænder fik vor Betsignelse; og hvad De udtalte, er indtil nu gaaet fuldstændig i Opfyldelse. Vi har i de Par Dage, det blæste haardt, set Atlanterhavet i sin Stormægtighed med Bølger saa høje som 5—6 Etagers Huse, men trods dette har ingen af vor Familie været søyge. Vi har i Gaar benyttet den traadløse Telegraf for at underrette vor Datter Ella om vor snarlige Landgang.

Jeg har naturligvis set alt, hvad der findes ombord af Skibsindretninger af forskellig Slags. Skibet er en Pragtbygning med alle moderne Bekvemmeligheder.

Vi beder, at Guds Aand maa være eders Vejleder i det store Arbejde, der skal udføres i de scandinaviske Lande og i hele Verden. . . .

Sluttelig mange Hilsener fra mig og min Familie til Dem og Deres Medarbejdere paa Kontoret, og til alle Søstende.

Deres hengivne Broder i Pagten

F. F. Samuelsen.

Nye Missionærer til europæiske Missioner.

Det meddeles i »Deseret News«, at saa snart nærværende Pasvanskeligheder i Forbindelse med Udsendelsen af Missionærer til europæiske Lande er overvundne, vil der med al mulig Hast blive udsendt nye Missionærer til disse Lande, og i et lignende Antal, som der virkede i de europæiske Missioner før Krigen. Kirkens Præsidentstab har allerede faaet Tilladelse til at sende 11 nye Missionærer til Storbritanien og 5 til Sverige, og det fortsætter sine Bestræbelser for at sikre Pastilladelse for Brødre, der vil blive kaldede til at udføre Missioner i de øvrige europæiske Missionsdistrikter.

Et frygteligt vulkansk Udbrud i hollandsk Indien. Nederlandsk Korrespondancebureau melder officielt fra hollandsk Indien, at der den 20. Maj har fundet et Udbrud Sted af Vulkanen „Roet“ i Distriktet Stren-gat, hvor 20 Landsbyer er fuldstændigt forsvundne fra Jordens Overflade, og 6 Landsbyer tildels. I Distriktet Utar er 11 Landsbyer tildels ødelagte. Antallet af dræbte og savnede anslaaes til 16,000. En Mængde Personer er flygtede. I Utar er der hidtil fundet 157 Lig.

Fredstraktaten.

Som bekendt blev Fredstraktaten af de allierede Magter overleveret Tysklands befuldmægtigede Repræsentanter paa „Trianon Paladsshotel“ i Versailles, Frankrig, Onsdag den 7. Maj 1919, Kl. 3 Efterm. Denne i Enkeltheder ret udførlige Fredstraktat er ikke det endelige Dokument, som Tyskland maa underskrive, og de med Tyskland allierede Magter modtager særskilt formulerede Fredsbetingelser. Fredstraktaten, der blev overrakt Tysklands befuldmægtigede, fremsætter de Betingelser, hvorpaa de allierede og forbundne Magter vil slutte Fred med dette Land, nemlig vedrørende Krigsstadens-Erstatningerne — hvilke naturligvis er uhyre — og vedrørende de Punkter, som de allierede Magter mod Tyskland har planlagt at gennemføre for, om muligt, at forebygge Krig i Fremtiden og forbedre Verdensforholdene. Af sidstnævnte Grund indeholder Traktaten Bestemmelser vedrørende Pagten om Folkenes Forbund og den internationale Arbejdskonvention.

Fredstraktaten, der var overrakt Tysklands befuldmægtigede, omhandler ikke nærmere de komplicerede Forhold, som Opløsningen af det østerrigste Rige medfører, eller de Afgørelser, der maa træffes med Hensyn til Bulgariens og Tyrkiets Territorier, med Undtagelse af, at Traktaten binder Tyskland til at antage hvilken som helst Afgørelse, der maatte blive vedtaget med Hensyn til disse Lande, der under Krigen har været forbundne med Tyskland. Traktaten er delt i 15 Afsnit.

De mange Enkeltheder, der staar i Forbindelse med Fredstraktaten, ligger det udenfor „Stjernen“'s Opgave at præcisere. Vi vil kun nævne den for det neutrale Danmark saa vigtige Bestemmelse i Fredstraktaten, at Grænsen mellem Tyskland og Danmark skal fastsættes i Overensstemmelse med Befolkningens Ønske, tilkendegivet ved foretagen Afstemning; og alt tyder paa, at Befolkningen i Nordslesvig og Dele af Mellemslesvig ved Stenmeafgivning snart vil tilkendegive deres Ønske om atter politisk at blive knyttede til Danmark.

Bed Fredsbordet i Versailles præsiderer den franske Førsteminister Clemenceau. De Forenede Staters Præsident, Woodrow Wilson, har, som bekendt, været tilstede ved Fredskommissionens Forhandlinger og gjort sin Indflydelse gældende i Henseende til Affattelsen af Fredstraktatens Bestemmelser. Det samlede Antal af Fredskommissionens Medlemmer fra de allierede Magter er opgivet at være 82, af hvilke flere er velkendte Politikere.

Den tyske Kommission, som modtog Fredstraktaten, indeholdende Fredsbetingelserne, var Grev Brockdorff-Rantzau, Landsberg, Giesberts, Leinert, Schüding og Melchior.

Fredstraktatens Bestemmelser blev antagne af Tyskland den 23. Juni 1919, og Traktaten blev underskrevet i Versailles den 28. Juni 1919.

— Gode Gerninger kan lige saa lidt stilles fra Troen, som Lys og Varme fra Jlden. — Luther.

Konferencen i Trondhjem.

Ved Konferencemødet Lørdag Aften den 12. April var der tilstede af Uldstier fra Zion: Konferencens Præsident, Hrum P. Nøkleby, og besøgende Konferencepræsident John S. Plowman fra Kristiania, som repræsenterede Missionspræsident Hans J. Christiansen, der ikke kunde komme tilstede. Præsident Nøkleby ledede Mødet, der aabnedes med Afhyngelse af Sangen: „Israels Haab paa ny oplives“, og Bøn af Broder Niels Hagen. Sangen: „Nu Zion beredes“, blev derefter af-sungen.

Præsident Nøkleby bød de tilstedeværende velkommen og udtalte Ønsket om, at Guds Aand maatte gøre sin Indflydelse gældende under Konferencen og inspirere Talerne og alle, som kom tilstede ved de forskellige Møder. Grensforstander Niels Hagen gav Rapport over Stillingen i Grenen og bar sit Vidnesbyrd vedrørende Evangeliets Værk. Præsident Nøkleby overbragte en Hilsen fra Søstende i Kjøbenhavn, som han havde besøgt, samt fra Søstende i Narvik, hvorfra han havde faaet Brev.

Sangen: „Saa sikker en Grundvold for eder, som tror“, blev sunget.

Præsident John S. Plowman bragte en Hilsen fra Søstende i Kristiania. Han udtalte, at han var inderlig glad ved atter at have Lejlighed til at besøge Søstende i Trondhjem. Han omtalte sit Missionsarbejde i Kristiania Konference og bar Vidnesbyrd om Sandheden af de Lærdomme, de Sidste-Dages Hellige forkhynder.

Mødet sluttedes med Afhyngelse af Sangen: „Briser Profeten, som stued Jehovah“, og Taksigelse af Broder Ole Sommervold.

Søndagskolen's Konferencemøde, Søndag Formiddag Kl. 10.

Mødet aabnedes med Afhyngelse af Salmen: „Vær velkommen Søndag Morgen“ og Bøn af Broder Paul Helberg. Sangen: „O du Salighedens Klippe“, blev derpaa sunget.

Præsident Nøkleby bød de tilstedeværende velkommen, hvorefter Skolens Bestyrer, Johannes Haugan, gav Rapport vedrørende det Arbejde, der havde været udført i Skolen siden forrige Konference. Broder Alf Muth gav Rapport vedrørende Lektier, der havde været gennemgaaede i den theologiske Klasse. Sangen: „Jeg tjener Gud, mens jeg er ung“, blev nu sunget.

Skolens Bestyrer blev afløst med en Tilkendegivelse af Menighedens Tak for hans udførte Arbejde, og Broder Ole Sommervold blev bestiftet som Bestyrer for Skolen. Præsident Plowman udtalte, at han var glad ved at lytte til Rapporterne og det gode Program, der havde været udført af Børnene. Han formanede Søstende til trofast at efterleve Herrens Bud. Mødet sluttedes med Afhyngelse af Sangen: „O Fader, lad mit Hjerte faa“, og Taksigelse af Broder Niels Hagen.

Mødet Søndag Eftermiddag Kl. 2.

Mødet begyndte med Afhyngelse af Sangen: „Da Kristi Kirke ved Guds Magt“, og Bøn af Broder Johannes Haugan. Sangen: „O min Fader, du, som kender“, blev dernæst sunget.

Broder Haugan oplæste et Telegram samt et meget opmuntrende Brev fra Missionspræsident Hans F. Christiansen, i hvilket han fremholdt den evige Belønning, der vilde blive deres Del, der her i Livet virkede med Flid og Nidkærhed for Guds Riges Fremme. Til Afsvælsing blev Sangen: „Jeg ved, paa hvem jeg bygger“, sunget.

Præsident John F. Blowman foreslog Kirkens Generalautoriteter og Præsidenten over den europæiske Mission til Opholdelse af de Hellige i deres Trosliv; dernæst Præsidenten over den standnaviske Mission, Hans F. Christiansen; fremdeles Redaktionssekretær Niels F. Green og Missionssekretær Carl F. S. Jørgensen; fremdeles foresloes, at Konferencepræsident Hyrum B. Nøkleby blev opholdt i denne sin Stilling. Alle Forslag blev enstemmig assisterede.

Præsident Blowman talte vedrørende Nødvendigheden af, at Kirkens Medlemmer søgte at komme i Besiddelse af saa mange genealogiske Oplysninger, som kunde faas, for at det kunde blive muligt for dem at faa udført Ordinaner i Herrens Templer for de af deres Slægtninge, som var døde. Han omtalte den store Tver, som mange samfundsinteresserede Mennesker i vore Dage udviste for at erholde Slægtoptegnelser. Han bad sluttelig Herren velsigne de Sidste Dages Hellige og alle oprigtige Mennesker i Verden. Mødet sluttedes med Afhyngelse af Sangen: „Hav Tak for Profeten“, og Taksigelse af Præsident Nøkleby.

4x223 (Fortsættes.)

Guldbryllup.

Broder Carl Ludvig August Jahn og Hustru, Kirsten, fejrede deres Guldbryllup i deres Hjem paa Drejsundsvej, Amager, Torsdag den 26. Juni, omgivet af deres nærmeste Familiekreds og Venner, som kom tilstede for at lykønske dem.

Tidlig om Morgenen musicerede et Musikkorps udenfor deres Hjem, som var festligt pyntet i Dagens Anledning. Kirkens Sangkor kom snart derefter til Stede og sang flere smukke Sange, der synlig bevægede Broder og Søster Jahns Hjertes. Guldbrudeparret hød derpaa paa Forfriskninger. Ved Bordet overrakte Præsident Christiansen Guldbrudeparret en Lykønsningskrivelse samt en lille Pengegave fra Menighedens Medlemmer. Broder Jahn takkede paa egne og Hustrus Vegne.

Guldbrudeparret er begge fødte i 1847. Søster Jahn har været Medlem af Kirken i 36 Aar og Broder Jahn i 35 Aar. De har haft 12 Børn, hvoraf de 5 lever. 2 Døtre bor i Utah.

Indhold:

En Paasketale. (Af Præs. Charles W. Penrose.).....	193	Brev fra forhenv. Konferencepræsident F. F. Samuelsen.....	204
Missionshuset i København i Fare	201	Nye Missionærer til europæiske Missioner.....	205
Redaktionelt:		Et frygteligt vulkansk Udbrud i hollandsk Indien.....	205
Tænk paa de gamle og svage.		Fredsstraktaten.....	206
(Af Missionspræsident Hans F. Christiansen.).....	202	Foraarskonferencen i Trondhjem.	207
		Guldbryllup.....	208